

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An si post mortem mandantis, quam mandatarius ignorat, & idcirco
vi dati mandati Clericum percutiat, vel occidat, ipse defunctus
Excommunicationem contrahat, etsi dum viveret mandatum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

beat ita ipſius nomine eſſe factum. Neque ſufficit ſola interior ratihabitio, niſi ea prodeat in actum externum; nam propter ſolum actum internum non incurritur excommunicationis.

Porrò hæc excommunicationis pœna non incurritur ante ratihabitio- nem, ſeu à puncto delicti ab executore ejus nomine patra- ti, ſed poſtea, ſeu ſecuta ratihabi- tione; nam ea pœna non incur- ritur, niſi ob culpam propriam illius, qui illam incurrit, ante ra- rihabitio- nem verò nulla fuit cul- pa in eo, cujus nomine delictum commiſſum eſt, ipſo illud tunc i- gnorante, ut per ſe patet: ergo

348

Ad 3. Q. ſuppono ex dictis, & communi DD. ad hoc, ut man- dans excommunicationis pœnam effugiat, non ſufficere, ut man- datum ſuum alteri datum revocet, ſed inſuper requiri, ut revocatio- nis ſeriat ſufficiens notitia ad man- datarium pervenerit; nam ſi man- datarius factæ revocationis igna- rus manus violentas ex mandato ſibi dato in Clericum iniiciat, tam ipſe, quàm mandans in excom- municationis pœnam incidunt. Ex qua communi doctrina haud ob- ſcurè deducitur Reſponſio ad pro- poſitum Q. videlicet ſi poſt mor- tem mandantis mandatarius illam, ac mandati revocationem igno- rans manus violentas in perſonam canonis privilegio gaudentem ex tali mandato iniiciat, mandantem quoque ſeu defunctum eam ex-

communicationem incurrere, e- tiamſi dum adhuc viveret, man- datum ea ſuper re datum revoca- verit, & de peccato pœnitentiam egerit, atque in gratia ex hac vita diſceſſerit, prout docet Molina cum aliis D. 37. n. 3. & ratio eſt, quia effectus ille ſequitur adhuc ex executione dati mandati, nec ob- eſt, quòd mandans poſt actam pœnitentiam in gratia deceſſerit, nam excommunicationis pœna incurri etiam poteſt ab aliquo in gratia exiſtente, pro peccato ta- men præterito ſubſecuto comple- mento, ſine quo aliàs non incur- ritur, atque adeò etiam à defun- cto incurri poteſt pro peccato præterito in vita commiſſo, ſub- ſecuto poſt mortem effectu, ſeu complemento, ſine quo non contrahitur excommunicationis, ut probat Molina l. c. ubi etiam notat, ſi mandatario ſufficenter innotu- iſſet mors mandantis ante mandati executionem, & tamen poſt eam notitiam mandatum exequeretur, mandantem ſeu defunctum non incurrere excommunicationem; quia cum mandatum morte man- dantis exſpiret, præſertim quan- do mandatum executionem rei inſtæ continebat, tunc eo ipſo, quod mandatario ſufficenter con- ſtiterit de morte mandantis, revo- catum cenſetur tale mandatum, proindeque ſi illud adhuc exequa- tur, ſolus ipſe excommunicationis obnoxius erit, non item man- dans defunctus. Sed dices, non vide-

videtur, quid Excommunicatio operetur in eo, qui in gratia decessit, qualemve circa illum sortiatur effectum: ergo nequit cadere in defunctum.

R. n. a. id enim operatur, quod pro tali defuncto nequeant sacrificia, & orationes publicæ offerri, neque illi in purgatorio existenti profint Ecclesiæ suffragia, quamdiu à censura hac absolutus non fuerit; præterea defuncti cadaver in loco sacro humari non potest, donec defunctus ab excommunicatione absolvatur, & si humatum fuerit, exhumari debeat, ut docent citæ. Molin. Panor. Felin. & alii.

349 Ad 4. Q. Negativè respondet Marcus Vidal, in *arca Theol. moral. titul. de censur. Inquisit. 5.* juxta quem is, qui baculo, manu, pugno &c. uno alterove ictu percutit Clericum, quamvis ex odio & pravo animo, excommunicationem *Can. si quis*, non incurrit; nam hujusmodi percussiones censentur secundum se leves eò, quod parvum solummodo inferant nocumentum; admittenda enim est parvitas materiæ, sicut in furto, & aliis, ita & in percussione Clerici, quæ parvitas tunc habetur, quando percussio secundum se est levis, & parvum duntaxat affert nocumentum, quamvis conjuncta sit cum peccato mortali ratione pravæ intentionis percipientis; ex hoc e-
R. P. Leonardelli Soc. Jesu,

nim non sequitur, quod ipsa percussio ut talis malitiam mortalis culpæ contineat, hoc ipso, quod levem duntaxat injuriam, & parvum inferat nocumentum, atque adeò venialis semper erit, & insufficientis ad inducendam excommunicationis pœnam, utpote quæ, ut incurratur, exigit culpam lethalem in actione exteriori, & non tantum per solam relationem ad actum internum, seu pravam intentionem.

Contrariam tamen opinionem 350 meritò amplectuntur Diana *tr. 14. miscellan. R. 36.* Avila *de censur. p. 2. O. 5. d. 2. dub. 12.* Castr. Pal. *tom. 6. d. 3. p. 23.* Laym. *l. 1. tr. 5. p. 2. c. 5.* Filliuc. Bonac. Nald. Riccius, Graff. Bordon. aliique. Rationem dant; quia ad incurrendam hanc centuram non solum sufficit, ut percussio corporis talis sit, ut Clericum graviter lædat, sed sufficit etiam actio violenta personam Clerici leviter quidem attingens, sed quæ secundum moralem existimationem & judicium prudentum virorum sufficiens est ad gravem injuriam contra honorem, & reverentiam debitam tali personæ, & statui Ecclesiastico: atque adeò licet aliquæ violentiæ Clericis illatæ, graves non essent comparatione corporis, graves tamen, atque mortales sunt comparatione honoris, qui contumeliosè læditur, sicut notavit Innoc. III. in *cap. nuper de sentent. excomm. & leg. Item*
Cc c apud